

Брандън Сандерсън

ДУШАТА
—
ИМПЕРИТОРА

Артлайн Студиос
София, 2017

Brandon Sanderson
THE EMPEROR'S SOUL
copyright © 2012 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ДУШАТА НА ИМПЕРАТОРА
2017 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © 2016 Йоана Гацова
Редактор: Мартина Попова
Корица: Ина Димитрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-079-1

*На Луси Туан и Шери Уонг,
които бяха изворът на моето вдъхновение.*

Гаотона прокара пръсти по дебелото платно, взрян отблизо в едно от най-великите произведения на изкуството, което някога беше виждал. За съжаление, обаче, то беше лъжа.

– Тази жена е опасна – изсъскаха гласове иззад него. – Това, което прави, е извращение.

Гаотона обърна платното към оранжево-червените пламъци на огнището и присви очи. Вече беше стар и зрението му не беше същото. „Каква точност“, помисли си, докато проследяваше движенията на четката и опипваше леко пластове гъста боя. Точно като тази на оригинала.

Самият той така и нямаше да забележи грешките. Цветчето, което не беше на съвсем точното място. Луната, която беше на един косъм разстояние по-надолу в небето. На специалистите им им беше отнело цели дни задълбочени изследвания, за да успеят да открият несъответствията.

– Тя е един от най-добрите живи Фалшификатори.

Гласовете принадлежиха на останалите арбитри – колеги на Гаотона и най-важните бюрократи в цялата империя.

– Репутацията ѝ се е разпростряла толкова широко, колкото и самата империя. Трябва да я екзекутираме, за да сплашим останалите – продължи един от тях.

– Не – чу се острият, носов глас на Фрава, председателката на арбитрите. – Прекалено е ценна. Тази жена може да се окаже нашето спасение. Трябва да я използваме.

„Защо?“, каза си пак наум Гаотона. „Защо някой, способен на такова майсторство, би използвал таланта си, за да фалшифицира чужди картини? Защо не създава собствени произведения? Защо не иска да бъде истински художник?... Трябва да разбере.“

– Да – продължи Фрава, – тя е крадец и се е заела с един *наистина* долен занаят. Но аз мога да я контролирам и с помощта на уменията ѝ ще се измъкнем от неприятното положение, в което попаднахме.

Останалите замърмориха обезпокоени възражения. Жената, за която говореха – Уан Шай-Лу – не беше прост мошеник. Беше много повече. Бе в състояние да промени самата същност на действителността. Това пораждаше още един въпрос: защо изобщо си бе направила труда да се научи да рисува? Не беше ли обикновеното изкуство нищожно в сравнение с мистичните ѝ способности?

Толкова много въпроси. Гаотона вдигна поглед към останалите от мястото си до огнището. Те наобиколиха бюрото на Фрава съзаклятнически. Дългите им, многоцветни роби блещукаха на светлината на пламъците.

– Съгласен съм с Фрава – рече Гаотона.

Останалите погледнаха към него. Намръщените им изражения сякаш внушаваха, че не се вълнуват от неговото мнение, но позите им говореха друго. Уважението, което изпитваха към него, беше потиснато някъде дълбоко в съзнанието им, но не беше забравено.

– Изпратете да доведат Фалшификаторката – добави Гаотона и се изправи. – Желая да чуя какво има да ни каже. Подозирам, че ще ни е по-трудно да я контролираме, отколкото твърди Фрава, но нямаме избор. Или ще прибегнем до заложбите на тази жена, или ще бъдем принудени да отстъпим властта си над империята.

Мърморенето стихна. Колко години бяха минали, откакто Фрава и Гаотона бяха успели да постигнат съгласие за каквото и да било, камо ли за нещо толкова спорно, колкото използването на Фалшификаторката?

Останалите трима арбитри кимнаха един по един.

– Така да бъде – завърши Фрава меко.

ДЕН 2

Шай заби нокът в един от каменните блокове, от които бе построена килията ѝ. Камъкът поддаде леко. Тя потърка праха между пръстите си. Варовик. Странен материал като за стена на затвор, но го бяха използвали само по част от продължението ѝ – само на тази височина.

Усмихна се. Варовик. Тази част от стената бе малка и трудна за откриване, но освен ако не грешеше, най-после бе успяла да идентифицира всичките четиридесет и четири вида скала, които бяха използвали, за да построят кръглата яма, в която беше затворена. Шай коленичи до нара с вилица в ръка – бе извила назад всичките ѝ зъбци с изключение на един – и започна да дълбае бележки в един от дървените крака на леглото.

За да Фалшифицираш нещо, трябва да опознаеш миналото и историята му. Беше почти готова. Но задоволството ѝ се изпари, когато забеляза няколко знака, които вече бяха издълбани в дървото на светлината на мъждукащата свещ. Те отбелязваха броя на дните, които вече беше прекарала в плен.

„Толкова малко време“, помисли си. Освен ако не беше объркала нещо в броенето, оставаше само един ден до датата, която бяха определили за публичната ѝ екзекуция.

Някъде дълбоко в нея, нервите ѝ бяха опънати до скъсване, като

струните на музикален инструмент. Един ден. Оставаше ѝ само един ден, за да създаде печат на душата и да избяга. Но не разполагаше с камък на душата, а само с едно грубо парче дърво, и единственият ѝ инструмент за дълбаене беше вилицата.

Щеше да бъде невероятно трудно. Именно така бяха искали. Тази килия бе създадена специално за себеподобните ѝ – построена от камъни, но не един, а множество различни видове, подредени неравномерно, за да бъдат трудни за Фалшифициране. Бяха донесени от различни каменоломни и имаха различни истории. Като се има предвид колко малко знаеше за тях, щеше да ѝ бъде почти невъзможно да ги Фалшифицира. А и дори да успееше да трансформира скалата, вероятно щеше да се натъкне на някоя друга преграда, която бяха поставили като допълнителна мярка.

„Ноши!“, помисли си. Ама че положение.

Завърши бележките и се улови, че се е загледала в извитата вилица. Беше започнала да дълбае дървената дръжка, която бе откъртила от металната част, за да я превърне в грубовато подобие на печат на душата. „Няма да се измъкнеш така, Шай“, каза си. „Трябва ти нещо друго.“

Беше прекарала шест дни в търсене на друг начин, по който да избяга – да измами стражите, да подкупи някого, да получи дори само следа, по която да се досети за природата и вида на килията си. Но досега нищо не беше...

Вратите на тъмницата се отвориха далеч над нея.

Шай скочи на крака и втъкна дръжката на вилицата в колана си, ниско на гърба. Дали не бяха решили да ускорят екзекуцията ѝ?

По стълбите, които водеха към килията, отекнаха тежки стъпки от ботуши и тя присви очи към новодошлите, които се появиха над главата ѝ. Четирима от тях бяха стражници и придружаваха един мъж с издължени черти и пръсти. Един от Височайшите – расата, която управляваше империята. Робата му в синьо и зелено показваше, че е дребен чиновник, който бе успял да премине тестовете и да бъде назначен на правителствена служба, но не и да се издигне особено високо в йерархията.

Шай зачака напрегнато.

Височайшият се наведе, за да я погледне през решетката на тавана. Остана така за миг, след което махна с ръка на стражниците да я отключат.

– Арбитрите желаят да те разпитат, Фалшификаторке.

Шай се отдръпна назад, а пазачите отвориха килята и спуснаха вътре стълба. Тя започна да се катери по нея предпазливо. Ако *тя* решише да ускори нечия екзекуция, щеше да излъже затворника, че се случва нещо друго, за да не окаже съпротива. Докато я извеждаха от затвора, обаче, не ѝ сложиха окови.

Ако се съдеше по посоката, в която вървяха, явно наистина я водеха към кабинета на арбитрите. Шай се постара да се овладее. Ново предизвикателство, тогава. Смееше ли да се надява да ѝ се удаде някаква възможност? Не биваше да се оставя да я заловят, но вече нямаше какво да се направи. Беше победена – предадена от императорския шут, макар че смяташе, че може да му има доверие. Той бе заменил нейното копие от Лунния скипър с оригинала, след което бе изчезнал.

Чичото на Шай, чичо Уон, я бе научил, че да бъдеш побеждаван е просто част от живота. Независимо колко си добър, винаги има някой по-добър. Ако приемеш тази истина, никога няма да станеш толкова самоуверен, че да допуснеш грешка от небрежност.

Последния път бе загубила. Този път щеше да спечели. Обърна гръб на раздразнението и яда, задето я бяха хванали, и се превърна в човека, който щеше да съумее да се възползва от този нов шанс – независимо какъв щеше да се окаже. Щеше да преобърне нещата в своя полза и отново да излезе начело.

И този път нямаше да се бори за богатства, а за собствения си живот.

Стражниците бяха Изличители – или поне такава беше официалното име, които Височайшите им бяха дали. Някога се наричаха мулла̀дили, но народът им се беше слял с множеството на империята толкова отдавна, че малцина още използваша това име. Изличителите бяха висока раса със слабо, но атлетично телосложение и бледа кожа. Косите им бяха почти толкова тъмни, колкото тази на Шай, но техните бяха къдрави, докато нейната падаше права и дълга. Опита се – донякъде успешно – да не се чувства като джудже

в сравнение с високите им фигури. Нейният народ – Май-Пон – не се славеше с особено висок ръст.

– Ти – обърна се тя към Изличителят, който вървеше най-отпред, като се изравни с него. – Помня те.

Ако се съдеше по грижливо оформената му прическа, младият капитан не носеше шлема си често. Височайшите гледаха с добро око на Изличителите и не беше нечувано някой от тях да бъде удостоен с Въздигане. Този имаше сериозно изражение, сякаш вършеше работата си с голямо желание. Лъсната броня, изрядна чистота. Да, явно смяташе, че в бъдеще го очакват големи неща.

– Конят – заговори го пак Шай. – Хвърли ме на коня си, след като ме заловиха. Висок, от гюрийски произход, чисто бял. Хубаво животно. Явно разбираш от коне.

Изличителят продължи да се взира право напред, но прошепна тихо:

– Ще ми достави истинско удоволствие да те убия, жено.

„Разкошно“, помисли си Шай, докато влизаха в Имперското крило на двореца. Богато украсените каменни стени бяха наистина разкошни – издържани в древния стил на ламиионците, с високи мраморни стълбове, инкрустирани с релефни фигури. Големите урни между стълбовете също бяха създадени като имитации на съдовете, характерни за старата ламиионска цивилизация.

„Всъщност“, напомни си тя, „Фракцията на Наследниците още властва, така че...“

Императорът трябваше да бъде от тази фракция – както и съветът, съставен от петимата арбитри, които всъщност вземаха повечето важни решения. Фракцията им ценеше високо наследството и познанията на древните цивилизации – дори бяха отишли дотам, че да построят наново своето крило от двореца в стар стил. Шай подозираше, че на дъното на всяка от тази „древни“ урни има по един печат на душата, който ги превръща в съвършени копия на известни произведения на тогавашното изкуство.

Да, Височайшите наричаха дарбите на Шай „неестествени“, но единствената страна на заниманията ѝ, която беше незаконна в техническия смисъл на думата, беше създаването на Фалшификации, с които да промени жив човек. Фалшифицирането на предмети ти-

хомълкам беше позволено и дори често използвано в империята, стига Фалшификаторът да бъде държан изкъсо. Ако някой преобърнеше една от урните и махнеше печата от дъното ѝ, предметът щеше да се превърне в обикновен глинен съд без никакви украси.

Изличителите я отведоха пред една инкрустирана със злато врата. Когато се отвори, тя успя да зърне за секунда червения печат на душата върху вътрешния ѝ долен ъгъл. Той я превръщаше в съвършена имитация на някаква друга врата, съществувала в миналото. Стражниците я въведоха в уютното помещение, в което тихо припукваше огнище, и което бе обзаведено с дебели килими и мебели от тъмно дърво. „Ловна хижа от пети век“, предположи тя.

И петимата арбитри от Фракцията на Наследниците чакаха вътре. Трима от тях – две жени и един мъж – седяха в кресла с високи облегалки близо до огъня. Една друга жена се бе настанила зад бюрото, поставено точно до вратата: Фрава, най-старшата сред арбитрите от тази Фракция, и вероятно най-влиятелната личност в цялата империя – с изключение на самия император Ашраван. Прошарената ѝ коса бе сплетена на дълга плетка с червени и златни панделки; надиплената ѝ роба имаше същия златист оттенък. Шай отдавна се чудеше как да обере тази жена, тъй като едно от задълженията на Фрава – измежду многото други – беше да управлява Имперската галерия. Имаше кабинет точно до самата сграда.

Преди да влезе Шай, Фрава явно бе спорила с Гаотона – застаряващия мъжки Височайш, застанал до бюрото. Той се изправи в цялата си височина и хвана ръце зад гърба си в поза, която говореше, че размишлява. Той бе най-старият от арбитрите, които все още бяха на власт. Твърдяха, че думата му има най-малка тежест от всички, тъй като не се радва на благоразположението на императора.

И двамата мълкнаха, когато Шай влезе. Впериха очи в нея, сякаш бе котка, която току-що е преобърнала някоя ценна ваза. На Шай ѝ се дощя да беше успяла някак да опази очилата си, но положи усилия да не присвива очи пред тях; трябваше да изглежда колкото може по-внушително.

– Уан Шай-Лу – започна Фрава и се пресегна да вземе един лист хартия от бюрото. – Има доста внушителен списък престъпления, приписани на името ви.